

fler ikke min Mening, at man skulde gøre Religionstimerne i Skolerne til noget, der skulde lægges an paa Ophøggelse; det er kun min Mening, at Religionen skal have, hvad der tilkommer den som Led i den almindelige Dannelse, og fremdeles det, som tilkommer den ifølge den Stilling, som Folkekirken indtager i vort Folk.

Steffensen: Jeg ønsker blot at gøre enkelte Bemærkninger i Anledning af den Udtalelse, vi i sidste Møde hørte af den højtærede Minister med Hensyn til mine Bemærkninger om det, der indeholdes i § 3. Den højtærede Minister fandt, at de filologiske Kandidater ikke havde noget Krav paa at faa Erstatning, fordi den Fortrinsret, der hidtil har været tillagt dem, til Rektor- og Oberlærerembeder, der bliver dem berøvet. Han henviste i saa Henseende til, at man dog ikke plejede at give nogen Erstatning, fordi en Udgang til visse Rettigheder tages bort, og han henviste navnlig til, at man i sin Tid havde sat en Aldersgrænse for Officererne, som var af meget mere indgribende Betydning, uden at give dem nogen Erstatning derfor. Jeg skal blot dertil bemærke, at der her er den Forstel, at Lovgivningsmagten for Officerernes Bedkommende ikke havde givet dem noget udtrykkeligt Tilfagn i den Henseende, medens man, enten det nu er rigtigt eller ikke, har givet de filologiske Kandidater et Tilfagn, og jeg skønner ikke, at man ret vel kan gaa bort fra det, uden at man giver en Slags Erstatning derfor. Den højtærede Kultusminister var heller ikke i og for sig uvillig dertil, naar Rigsdagen var enig derom, han henviste til, at man i saa Fald muligvis kunde enes med Finansministeren om en Pengegodtgørelse. Ved en saadan Anvisning paa Finansministeren tror jeg nu ikke, at man kan blive staaende. Da det nemlig, saavidt jeg skønner, er i en Kultusministeriel Lov, at dette Tilfagn er givet, saa er det ogsaa, saavidt jeg skønner, den højtærede Kultusminister, der har at udrede eller være med til at skaffe en Erstatning, naar en saadan med Willighed kan forlanges. Om det just skulde være en Pengegodtgørelse, er et andet Spørgsmaal. Det havde jeg egentlig ikke tænkt mig, at det skulde være; men foreløbig gælder det jo kun om at anerkende Princippet. Hvis man kan blive enig om, at de have et Krav derpaa, finder man nok en Udvej til at bøde paa denne Ubillighed, som vil ramme dem.

Jeg skal, for ikke at forlænge Forhandlingerne, skønt der nok kunde være et og andet, jeg kunde have Øyst til at sige, ikke

gaa nærmere ind paa Sagen efter det Foredrag, vi nu have hørt. Jeg forudsætter, at Lovforslaget vil komme i et Udvalg og at der vil blive Lejlighed til at overveje, hvad man trods de modsatte Ansuelser, der gøre sig gældende, vil kunne faa ud af det. Jeg skal derfor ikke forlænge Forhandlingerne mere, da jeg antager, at der er flere andre, der ønske Ordet.

Scheffed: Efter de Forhandlinger, som ere førte om det foreliggende Forslag, kan jeg ikke sige, at jeg har noget synderligt Haab om, at det skal naa at blive til Lov i denne Samling. Det vil formodentlig gaa det, som det i Almindelighed gaar med Mæglingsforslag, hvor Meningerne staa skarpt imod hinanden: ingen af Parterne tøle sig tilfreds med, hvad der ydes. Naar man saa kan bruge det, man har, er det ogsaa heldigst at blive staaende derved. Det er ogsaa det Standpunkt, Rectorerne paa Mødet i August Maaned forrige Aar have indtaget, og det var det eneste, de vare enige om, Fællesudtalelsen, som findes i Forhandlingerne Pag. 5. Og ser man hen til de Forordninger, som ere rejste her i Salen fra forskellige Sider, tror jeg nok, at man let kan blive enig om, at ingen Ordning af den lærde Skole kan tilfredsstille alle disse Krav. Den Forstel i Opfattelse af den lærde Skoles Opgave, som fik sit Udslag ved Ubedelingen, som blev indført 1871, udvider sig mere og mere, og det forekommer mig, at det Ønske, der blev udtalt i forrige Møde om at komme tilbage til den oprindelige Enhed, og som ogsaa det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Sthyr) slog paa i Begyndelsen af sit Foredrag, bliver det mere og mere umuligt at tænke gennemført. Den højtærede Minister har ganske vist foreløbig opsat den Tanke at faa Græfsten affattet i Skolerne, men det er kun en Opfattelse, og ingenlunde nogen Opgivelse, saaledes som Ministeren ogsaa udtrykkelig udtalte; han ansaa det for nødvendigt, at dette maatte komme, og det vilde komme, at Græfsten skulde affattes i Skolerne engang i Tiden. Det haaber jeg nu ikke; jeg haaber ikke, at jeg skal opleve den Tid, da der i Danmark ikke findes lærde Skoler, hvor Drengene kunne lære Græsk. Jeg skal i saa Henseende ganske slutte mig til de 2 Afhandlinger, det ærede Medlem for 11te Kredts (Sthyr) citerede, nemlig Dr. Heiberg's og Rector Sedher's. Den Udvikling, de give af det Spørgsmaal, kan jeg fuldstændig underkribe og gaar fuldstændig med til den Slutning, Dr. Heiberg kommer til, at med Afstæffelsen af Græfsten affatter man ogsaa klassisk Dannelse. I Lovforslagets § 1 d. er der ganske vist fremkommet